

Zo dichtbij en zó anders

Afgelopen zomer verbleef ik een weekend aan de kust bij onze zuiderburen. Om de drie jaar wordt hier de kunstroute Beaufort georganiseerd. Op en langs het strand staan gedurende enkele maanden monumentale kunstwerken opgesteld. Die wilde ik graag zien. Bijzonder, die Belgische kust. Naast strand en zee vind je er langs de boulevard speelterreintjes en minigolfbanen, bankjes, winkels, terrassen en frietkotten. Over die boulevard kan je fietsen of met z'n allen in een 'billentax' (een soort reuzenskelter) crossen. Je kan ook met de tram van noordoost naar zuidwest, vaak vlak langs de zee, en duizenden mensen genieten van zeezicht vanuit hun woning. Het was druk dit weekend en iedereen leek zich te vermaken.

Maar waar zijn toch de duinen? Ik zoek het op en lees dat ze er wel geweest zijn. Ik begon er zowaar aan te twijfelen. Hier en daar zie ik nog een restje, soms niet veel meer dan een brede berm, soms in de vorm van een pluk helmgras. Mensen zitten midden in het reepje duinen achter het strand, terwijl er gevraagd wordt de helm te ontzien. In plaats van duinen zie ik overal steen. Flatgebouwen en appartementen, zo ver m'n oog reikt. Ik begrijp Ina Roels, de Belgische boswachter in de Kennemerduinen, steeds beter. Vanwege haar liefde voor de duinen verliet zij haar land en kwam bij ons terecht. Hier zijn de duinen kilometers breed: een vijfde van alle Europese duinen ligt in Nederland! En wist u dat driekwart van alle Nederlandse plantensoorten hier groeit en dat van de ongeveer 190 broedvogels in Nederland er 140 broeden in onze duinen?

Over de grens leer je pas echt waarderen wat je thuis allemaal hebt.

ANNELIES BOUTELLIER

Foto: Annelies Boutellier.